

Da, det forholder sig rigtig!). Det er altsaa et Forslag, hvorom jeg ikke i mindste Maade har sat den ærede Minister i Kundskab, og han kan først have faaet sin Kundskab derom, efter at have modtaget Forslaget trykt fra Bureauet. Jeg tror derfor, at denne Side af Sagen nu maa kunde være færdig. Jeg har ikke, saaledes som allerede antydet igaar lige over for den ærede Ordfører, stillet dette Forslag for at vise nogen Art af politisk Lillid til den ærede Minister eller til de ærede Skoleraad, ikke i mindste Maade; men jeg skal tillade mig at sige, hvorfor jeg har stillet det, saaledes som jeg har. Jeg havde ikke ventet, at den ærede Minister vilde tiltræde det; men jeg har troet, at det var rigtigt, at det kom frem, efter at det Tilfælde efter min Overbevisning er indtraadt, der var Forudsætningen for, at Mindretallet kunde have stillet et saadant Forslag. Da Mindretallet imidlertid ikke har gjort det, maasse fordi det ikke kjendte den Omstændighed, som jeg troede forelaa, har jeg stillet Forslaget. Jeg for min Part kunde nu ønske, at jeg var i den Stilling, at det var mig muligt at tage det tilbage, for til 3die Behandling at give det en saadan Tilspøining, at ethvert Skin af det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har fastet berøver, nemlig at man ved at stemme for dette Forslag gav Ministeren et Lillidsvotum og billige den Fremfærd, han havde brugt overfor Kommunerne, kunde falde bort. Det er nemlig aldeles ikke min Hensigt med dette Forslag, og jeg vilde derfor ønske, at jeg var i den nævnte Stilling. Efter at jeg har havt Leilighed til at gjennemse, hvad jeg udtalte igaar, skal jeg yderligere erklære, at jeg aldeles ikke har sagt — hvilket jeg i Øvrigt nok kunde vide i Forveien — hvad den ærede Ordfører har troet, nemlig, at jeg skulde have billiget, at Ministeren vilde have Ret til at tage Penge ud af Kommunernes Kasse uden Kommuneraadenes Billigelse; men jeg har ganske simpelt hen sagt, at jeg paaskjønnede, at Ministeren havde henvendt sig til Kommunerne for at faae dem til at forbedre deres Læreres Løn. Det er det Æneste, jeg har sagt, men jeg har ikke talt om Maaderne, hvorpaa det er sket; det er jo sket paa forskjellige Maader. Jeg sigtede kun til den Opfordring, der er stillet til Kommunerne om at gjøre Noget for Lærerne. Det paaskjønnede jeg, fordi det forekom mig, at det, naar Lærerne ere i en fortrykt Stilling, var rigtigt fra Regjeringens Side at opfordre dem, det nærmest paaligger at forbedre Lærernes Lønning, til at gjøre det. Naar Regjeringen har gjort det, paaskjønner jeg det. Dersom Regjeringen vil tage Penge af Kommunernes Kasse uden Kommuneraadenes Indvilligelse, ved jeg ikke, hvorledes den vil bære sig ad dermed; men var jeg i Kommuneraadenes Stod, skulde jeg nok nedlægge den alvorligste Protest i Genhold til den Myndighed, Loven har tillagt dem. Naar jeg har stillet dette Forslag, er det langt fra, at det skulde være

en Haandsrækning til en saadan Fremgangsmaade fra Ministeriets Side, og jeg ved heller ingen Bæstid om, hvorvidt det har Brug derfor. Jeg maa antage, at det forholder sig saaledes; thi det forekom mig, at den ærede Ordfører sagde det, og jeg vil da tro det. Det har lige saa lidt været min Hensigt at rælle Haand til at tage Penge ud af Kommunernes Kasse uden Kommuneraadenes Indvilligelse, som det har været min Hensigt, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Chr. Pedersen) troede, at Forslaget skulde være en Haandsrækning til at foretage en Reform af Skolevesenet ad administrativt Bei. Jeg for min Del er af samme Mening, som det ærede Medlem har udtalt, at en Reform af Skolevesenet maa ske gjennem Lovgivningen. Det er jeg aldeles enig med det ærede Medlem i, og det er netop derfor, jeg anerkjender det ærede Flertals Stilling i Sagen. Jeg kunde godt have forstaaet, om det havde forsøgt paa, hvorvidt man derigjennem i det Mindste kunde foretage een Reform, nemlig en Skolelærerslønningreform, og om en saadan kunde fremkomme i Genhold hertil; men jeg kan ogsaa forstaa, at Flertallet ikke vil forsøge derpaa, da Regjeringens Representant erklærer, at han ikke vil gaa ind paa Forslaget. Jeg siger, at jeg godt kan forstaa, at Flertallet vilde have gjort noget mere Omfattende gjældende; men mit Forslag berører jo ikke Sagen i dens Helhed; det gaar kun ud paa at regulere Lønningerne for en ganske lille Del. Jeg vil derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Finantsloven kun varer eet Aar, og det vil derfor afhænge af de Herrer selv, om de vilde give Bevillingen næste Aar eller muligvis knytte Betingelser dertil. Saaledes er min Betragtning af Sagen. Jeg vil ikke gribe ind i Reformen, og dersom man kunde faae mig overbevist om, at dette Forslag vilde gjøre det, vilde jeg ikke fastholde det, thi jeg er imod, at Reformen sker ad administrativt Bei (Udfrydelse). Det ærede Medlem, som sidder her lige over for, yttre, at Ministeren sagde igaar, at han vilde gjøre det. Jeg hørte den ærede Minister sige igaar, at han vilde følge de Lov, som eksistere, og jeg ønsker ikke, at Ministeren ikke skulde følge Lovene; jeg ønsker ikke, at Ministrene skulde følge deres Villkaarlighed; jeg vil nok bede om, at Ministrene vilde følge Lovene; det er jeg enig med den ærede Minister. En anden Ting er, at den ærede Minister, saa vidt jeg hørte, sagde, at han ingen Tro havde til, at der snart vilde ske en Skolereform ad Lovgivningsveien, at han derfor ikke vilde opsætte at foretage en Reform i Genhold til de Lov, der eksistere, og at forbedre Skolelærernes Lønning i Genhold dertil. Saaledes tror jeg, han sagde, men det er mig iøvrigt ligegyldigt, det vedkommer ikke min Stilling; jeg er ikke afhængig af, hvorledes Ministrene stille sig. Det er mig som sagt aldeles ligegyldigt, jeg følger, hvad jeg synes, det er rigtigt, og det er mig na-